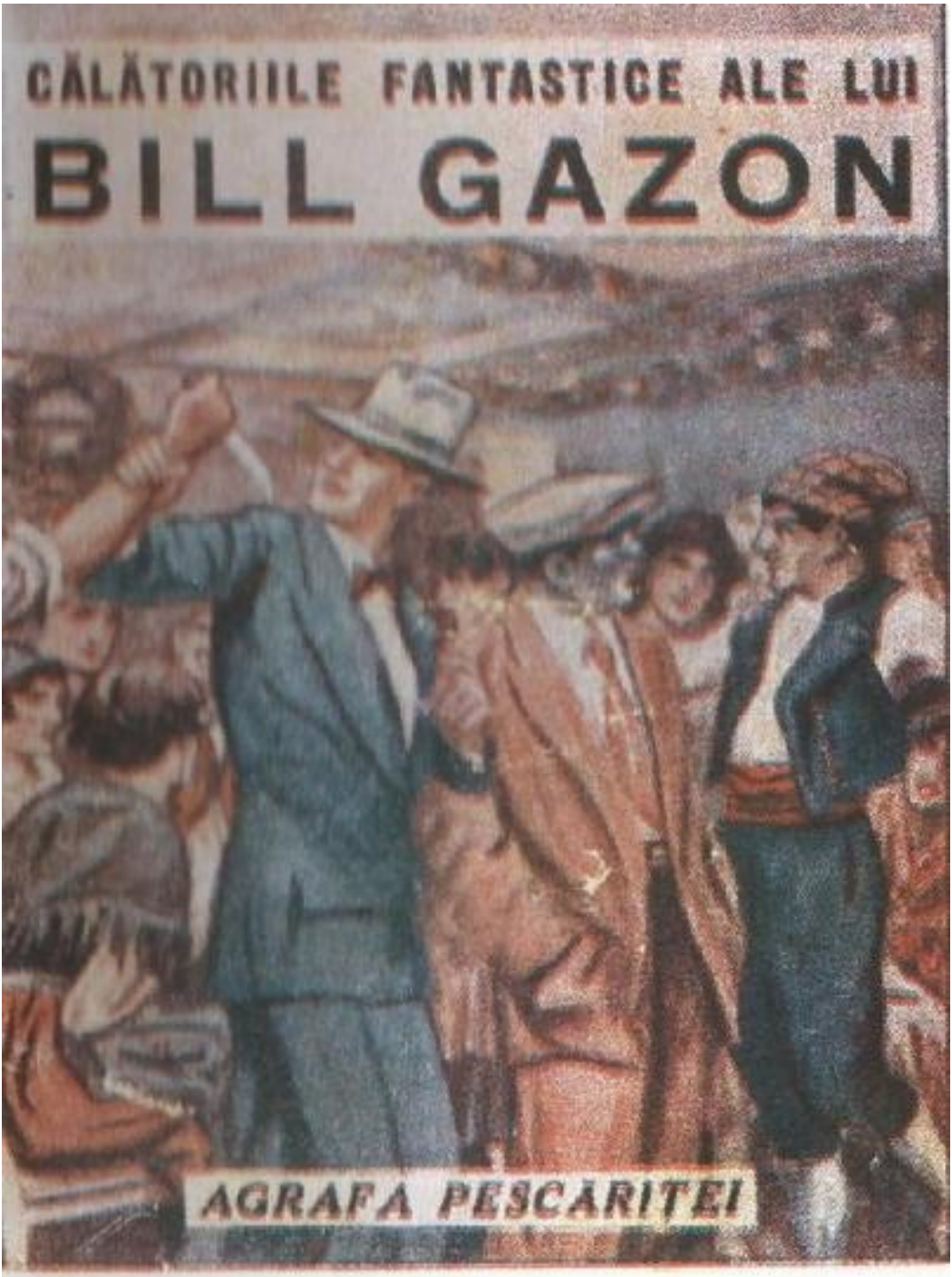
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
AGRAFA PESCĂRIȚEI

No. 36

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

AGRAFA PESCĂRIŢEI

Nr. 14

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Agrafa pescăriţei

Capitolul 1

Călătoarea cea blondă

Pasagerii de pe vaporul „Imperator” alergară pe punte, înghesuindu-se la balustradă. Coasta Portugaliei se arăta la orizont. Călătorii îşi întindeau, agitaţi, gâturile încă de departe; erau încântaţi de priveliştea munţilor păduroşi din Ciutra.

Pe măsură ce se apropiau, se distingeau pe vârfurile cele mai înalte ruinele vechii cetăţi arabe şi frumosul şi noul castel Pena.

Prin frunzişul Verde al pădurii se vedeau răsărind numeroase vile şi localităţi. În spumă albă, valurile se spărgeau de stâncile pline de peşteri ale capului da Roca, iar când „Imperator” ocoli, în arcuri mari, capul Razo, începură să se zărească, afară de vechile forturi şi numeroase staţiuni balneare fermecătoare.

Localitate de localitate se înşira, până vaporul ajunse la intrarea în fluviul Tago, indicat şi apărat de două forturi puternice şi un far. Mahalalele Lisabonei începeau chiar de aci. Belem-ul răsare, înaintea ochilor, împreună cu vechiul şi splendidul turn al fortificaţiilor, precum şi alte construcţii măreţe de pe vremea lui Emanuel-cel-Mare.

În fund, palatul regal Aiuda se înălţa deasupra imensităţii de case ce ajungeau până la mal. Fluviul, lat aici de vreo doi

kilometri, se lărgeşte în aşa măsură că ia aspect de mare.

Vaporul alunecă pe lângă Almado, oraşul atât de cunoscut din istoria luptelor dintre Creştini şi Mauri. La stânga, se înfăţişează, apoi, privirilor, în întreaga-i întindere, grandioasa panoramă a vastei capitale a Portugaliei: Lisabona, înălţându-se sub formă de terase, care se încheie în fund în toate direcţiile.

— *Quem nao ve Lisbea, nas ve cousa boa!* (Cine n-a văzut Lisabona nu ştie ce este frumos!) – obişnuiesc să spună Portughezii.

Căpitanul bastimentului „Imperator" era zorit să-l cârmească prin vălmăşagul nenumăratelor vase, ca să ancoreze în faţa oficiului vamal, căci după apusul soarelui funcţionarii nu mai lucrează, iar pasagerii ar fi fost siliţi să rămâie toată noaptea pe bord.

La aceiaşi oră, două femei, pe care le recunoşteai imediat că-s nişte Europence obişnuite cu călătoriile, şedeau în holul unuia din cele mai mari şi mai elegante hoteluri din Portugalia, iar una dintr-însele, care avea părul blond, se întreţinea cu o v*erina* (vânzătoare de peşti), căreia-i dărui o agrafă de aur.

— Cu bine, Isabello! Fie veşnic norocul cu tine! – zise blondina, uitându-se sfioasă în juru-i.

Socotindu-se neobservată, întinse verinei un pliculeţ închis, zicând în şoaptă, dar grăbită:

— Vreau să-mi faci un serviciu. Ascunde bine scrisoarea asta, ca să n-o vadă nici un străin. Dacă, până într-o lună, soarta sau întâmplarea nu-ţi scoate în cale un tânăr care seamănă întrucâtva cu mine, predă, atunci, scrisoarea asta la consulatul norvegian. Ţine bine minte numele...

Şi vorbi, acum şi mai încet.

Tânăra verină ascunse repede scrisoarea în corsaj şi, admirând cu bucurie agrafa, de aur, întinse străinei mâna.

Blondina rosti încă vreo câteva vorbe lipsite de importanţă, căci în acelaşi moment intrară în hol nişte Asiatici. Unul dintr-înşii, îmbrăcat întocmai după moda englezească, se apropiă de cele două femei şi înclinându-se, le rugă să se urce în automobilul ce aştepta.

— Unde plecăm? – întrebă blondina, punând piciorul în maşină.

Răspunsul îi se dete încet, fiind, de altminteri, acoperit de duduitul motorului.

Şi automobilul porni, urmat de un al doilea, încărcat de cufere şi geamantane.

.....

Doi bărbaţi se suiră, la staţia de lângă oficiul vamal, în tramvaiul electric, luând bilete pentru centru.

Unul dintr-înşii era blond, un adevărat tip de la Nord, iar celălalt un Negru, care examina cu curiozitate totul din juru-i. Nu erau stăpân şi slugă, căci purtau amândoi aceleaşi costume model american, ducând fiecare câte-o valiză.

— Sam, scumpul meu tovarăş de luptă – zise cel dintâi – iată-ne în Lisabona şi trebuie din nou să căutăm pe duşmanii noştri, care au răpit pe sora mea. Va fi, oare, aici mai uşor ca în America? De, n-aş vrea să am o deziluzie!

— Înţeleptul şi dragul meu prieten, dă-te niţel mai la o parte! Altfel, va trebui să-ţi cauţi pe trup ceva ce nu ţi-ar fi tocmai plăcut, – îl avertiză Negrul, arătând pe un individ de lângă ei, care muşca, cu mare poftă, dintr-o ceapă, iar cu mâna liberă se scărpina în cap.

Bill Gazon se grăbi să-i urmeze sfatul.

Cum fură într-un punct unde crezură că-i centrul, coborâră. Merseră pe trotuar şi, învârtindu-se în loc, tânărul blond îşi privi prietenul, cu o mutră nu tocmai inteligentă.

— Pe unde scoatem, acum, cămaşa? – îl întrebă el.

— Eu cred că, cel mai nimerit, în birtul ăla sau ce dracu o fi. Mi-e foame de mor şi, cu stomacul gol, Saml nu e în stare să gândească.

Chiar de a doua zi după sosirea lor în Lisabona, porniră în colindă prin oraş.

Pe promenada Avenida da Liberdade, care se-ntinde în partea de Nord a oraşului şi e una din cele mai frumoase şi mai frecventate, Bill Gazon ocupă un scaun pe lângă hotelul Avenida.

Nu-şi vedea însă duşmanii şi, din păcate, n-avea nici prilejul să le facă cunoştinţă mai de aproape pe această promenadă.

Îşi scoase pălăria şi-şi făcu vânt.

Portarul marelui hotel tresări şi stete un moment pe gânduri. Iacăte păr blond… da. păr blond. Poate iese un mic bacşiş.

Traversă, hotărât, strada.

— Scuzaţi-mă, dar căutaţi pe cineva? – întrebă el uitându-se ţintă la capul lui Bill Gazon.

Acesta ridică ochii, surprins. De unde ştie ăsta că el caută pe cineva?

Văzându-l că se uită la părul lui, îl străfulgeră un gând, urmat curând de altele care se precipitară în vârtej în capu-i. Nu

cumva?

În obişnuinţa-i de a nu tărăgăna scoase din buzunar un *milreis,* pe care-l plimbă pe la nasul portarului. Acesta întinse, lacom, degetele după monedă.

— Da, caut – zise Bill Gazon.

— Îmi daţi voie să vă întreb pe cine?

Tânărul reflectă. Să i-o spuie? Dar dacă era spion al Japonezilor? în caz contrariu însă portarul îi putea da vreo informaţie folositoare. Nu strica să încerce. Zise:

— Două domnişoare albe şi nişte Japonezi.

— Au fost la hotelul nostru şi au plecat ieri după-amiază – îi declară portarul.

Bill Gazon era să sară în picioare, dar se stăpâni la timp. Acum, era vorba să păstreze calmul şi să-ncerce să afle mai multe amănunte de la acest anuar viu de adrese.

- Şi unde au plecat?

- Nu ştiu – răspunse portarul, dând cu regret din umeri.

Bill Gazon scoase un al doilea milreis din buzunar.

— Ia gândeşte-te bine! Poate că-ţi aminteşti.

— Îmi pare rău, boierule. Zău că nu ştiu. Am văzut numai pe domnişoara blondă dăruind unei pescăriţe o agrafă de aur, de provenienţă indiană şi dându-i pe furiş o scrisoare.

— Şi ce spuse so… domnişoara, acelei pescăriţe?

— Vorbea aşa de încet că până şi mie mi-a fost cu neputinţă să aud, deşi am o ureche aşa de ageră.

Gândurile veneau năvală în mintea lui Bill Gazon. Sora sa Thea dăduse pe furiş o scrisoare unei pescăriţe? Nu se putea să fie destinată decât lui.

Să fi ştiut Thea că el era după dânsa şi-şi va fi dând seamă de pericolul ce-l ameninţa ? Întrebări la care nu găsea răspuns.

Pescăriţa aceea însă i-ar putea da informaţiuni precise. Fără îndoiala că fusese o confidentă a Theei. Trebuia neapărat s-o găsească!

— N-ai putea să-mi dai numele şi adresa pescăriţei?

— Regret, dar nu le cunosc. Oricum însă, verina ceea e una din cele mai frumoase de aici şi poartă agrafa de aur la şal.

Bill Gazon dete portarului cei doi milreis şi-i făcu semn să plece. Omul se înclini până la pământ şi se grăbi să se înapoieze la postul său.

Vasăzică, Thea dăruise pescăriţei o agrafă de aur, de provenienţă indiană. De sigur că o va fi adus din America.

— Regretăm foarte mult că nu vă putem servi nicio lămurire, fiindcă nu ştim nici noi unde a plecat baronul de Nagatsy. (Vezi pag. 15).

Agrafa aceasta avea si-i fie, de acum, un indicator, care să-l ducă la posesiunea scrisorii Theei. Ce o fi având să-i comunice?

Se-ntoarse spre Negru, care ascultase în tăcere, dar atent, toată convorbirea cu portarul.

— Sam, trebuie să găsim pe verina aia frumoasă cu agrafa de aur şi ea să ne servească de călăuză. Ştim doar amândoi cum se prezintă sculele de aur, de lucrătură indiană. Să te uiţi cu atenţie

la pescăriţele frumoase! Una din ele poartă agrafa pe şal.

Negrul dete din cap, zâmbind şi părăsiră promenada, trebuind să se aventureze pe străzile unde verinele îşi ofereau marfa şi chiar că văzură în curând pe cele dintâi.

Deşi mergeau desculţe, totuşi băteau imediat la ochi cu mersul lor mândru. Purtau în cap coşurile lor mari, drepte, grele, cu peşti. Care din ele purta agrafa?

Toate femeile portugheze adoră bijuteriile şi le place să grămădească pe ele cât mai multe. Pescăriţele merg şi la lucru împodobite cu salbe, brăţări şi broşe. E mijlocul cel mai sigur împotriva furtişagurilor.

Era greu de găsit mica-bijuterie, dar cei doi prieteni mai aveau un semn: trebuia să fie cea mai frumoasă verină.

Bill Gazon dete cu cotul Negrului, arătând una din fetele care veneau.

— E frumoasă asta, Sam?

— Da. Mie-mi place E nostimă şi dolofană.

— Atunci nu e ea – decretă Bill Gazon.

Negrul nu voi însă să cedeze şi, ducându-se la fată şi se uită curios pe şal. Se înapoie însă imediat, îşi frecă falca stingă şi clătină trist capul.

— Nu, nu e ea.

— Mă, Samule, eu ţi-am spus întotdeauna că eşti un bou. Iar acum aş dori să…

Şi, fără să ţie seamă de întrebările prietenului său, Bill Gazon, cu pălăria în mână, o luă în goană pe stradă, urmat de Sam, care nu mai înceta să bodogănească.

Străbătu iar marea promenadă şi stătu să aştepte în preajma hotelului Avenida. Curând-curând zări iar pe portar, în mâinile căruia făcu şi alunece un milreis.

— Am uitat numele domnului celuia japonez. Cum îl cheamă? De sigur că ţi-l vei fi amintind încă.

Portarul îşi luă o mutră de parcă ar fi fost silit să trădeze un secret de stat şi strânse buzele. Bill Gazon sacrifică un al doilea milreis şi faţa portarului se înseninâ.

— Era un Japonez din Tokio – şopti el.

— Asta ştiu şi eu, dar cum îl cheamă mă interesează.

Portarul păru să se gândească o clipă şi se frecă pe frunte.

Bill Gazon însă nu băgă a treia oară mâna în buzunar şi biroul de informaţiuni ambulant îşi dete seamă că n-o va face nici ulterior dacă nu-i va da o informaţie precisă.

— Baron de Nagatsy – şopti el ca un ministru de finanţe într-o

discuţie din parlament.

— Mulţumesc! – zise Bill Gazon.

Şi… lăsă cu buzele umflate pe lacomul portar.

Bătu cu bucurie pe Sam pe umăr, ba chiar cât pe-aci să-l îmbrăţişeze, în plină stradă.

De-acum, cunoştea numele duşmanului, pe răpitorul surorii sale şi, cu asta, câştigase considerabil.

— Sam, cunosc acum numele canaliei galbene şi voi întreba la consulatul japonez unde a plecat. E mai bine decât să căutăm pe pescăriţa ceea necunoscută, ceea ce ne-ar cere, poate, câteva săptămâni.

— Şi crezi tu că o să ţi se dea informaţiuni la consulatul japonez? – îşi exprimă Negrul îndoiala.

— O să încerc. Mergem acum acolo. Tu mă aştepţi prin apropiere şi eu intru. Nu mi se poate întâmpla nimic.

Se interesară la un sergent de consulatul japonez şi el îi servi cu amabilitate. Se-ndreptară repede într-acolo şi, pe când Sam urma să aştepte într-un colţ, Bill Gazon era gata să intre.

În uşă însă, se opri o clipă.

Nu ştia încă în ce mod să-şi motiveze întrebarea. Reflectă puţin şi pătrunse, apoi, hotărât în clădirea în formă de vilă.

Un secretar galben îl primi, întrebându-l ce doreşte.

— Baronul de Nagatsy a stat până mai deunăzi la hotelul Avenida şi cu siguranţă că m-a aşteptat. Din păcate, m-a reţinut o întârziere neplăcută şi n-am putut sosi la timp. Aş, dori, acum, să cunosc noul său itinerariu, ca să mă pot pune în comunicaţie cu domnia-sa.

Secretarul îl privi scrutător; de asemenea şi ceilalţi funcţionari din cameră ridicară ochii. Nu termină bine vizitatorul şi secretarul îl pofti să şadă.

— Cu tot regretul, trebuie să mărturisesc că nu cunosc noul itinerariu al domnului baron de Nagatsy. O să întreb însă în celelalte secţiuni. Aveţi puţină răbdare!

Şi, cu un surâs searbăd, secretarul salută şi ieşi.

Bill Gazon ocupă, cu o figură nepăsătoare, scaunul cel se oferise şi, cu o sforţare a întregii sale energii, reuşi să-şi ascundă neliniştea.

Secretarul se-napoie peste câteva minute.

— Regretăm foarte mult că nu vă putem servi nici o lămurire, fiindcă nu ştim nici noi unde a plecat baronul de Nagatsy.

— Ce ghinion! Era vorba de o afacere foarte importantă.

Regretul lui Bill Gazon însă era foarte sincer.

Cum fu afară, Sam, care pândise pe lângă consulat, fugi de se ascunse după colţ, rămânând acolo până trecu prietenul său.

— Am tras peste treizeci şi unu' – rezumă Bill Gazon rezultatul intervenţiei sale.

Negrul dete mut, din cap şi-şi iuţi paşii, trăgându-şi prietenul după el. Din când în când, se oprea şi se uita înapoi:

— Da' ce s-a întâmplat? – întrebă Bill Gazon, uluit de atitudinea lui Sam.

— Până acum, nimic încă – răspunse acesta scurt.

— Trebuie însă să pornim în căutarea pescăriţei. O să ne fure timp mult.

— *Yes.* De, aşa este! Când doreşti să vezi o femeie, tocmai pe aia n-o întâlneşti, ci… – bombăni Negrul.

Şi iar hoinăriră pe străzi, cercetând toate ungherele. În pofida tuturor sforţărilor lor însă, nu văzură nicăieri pe verina cu agrafa de aur.

Încetul cu încetul, se făcu întuneric şi pe străzi se aprinseră primele felinare. Deodată, Sam, care, contrariu obiceiului său, era astăzi tăcut, zise lui Bill Gazon:

— Suntem urmăriţi de doi Japonezi.

Tânărul se răsuci repede în călcâie şi văzu, într-adevăr, doi Japonezi, care însă pieriră pe dată în mulţime. Aceasta era dar consecinţa intervenţiei sale la consulatul japonez.

Bill Gazon fluieră printre dinţi.

— De când ştii că suntem urmăriţi?

— De curând, dar eu o bănuiam încă de când ieşişi de la consulat, Ce facem? – întrebă Negrul.

— Asta e semn că duşmanii noştri au complici până şi la consulat. De aia nu mi-au dat nicio informaţie. Acu' trebuie însă să-ncercăm să ne cotorosim de ăştia doi, căci ne pun beţe-n roate la căutarea fetei cu agrafa şi trebuie să ne aşteptăm că-i vor fura scrisoarea care prezintă pentru noi atâta importanţă. Să sperăm însă că nu ştiu nimic de ea.

— Dar dacă portarul trăncăneşte? – obiectă Negrul.

— De, n-am nici o soluţie în chestia asta! Hai fuga în oraşul de jos! Prin uliţele vechi şi strâmbe din port, scăpăm mai repede de urmăritorii noştri.

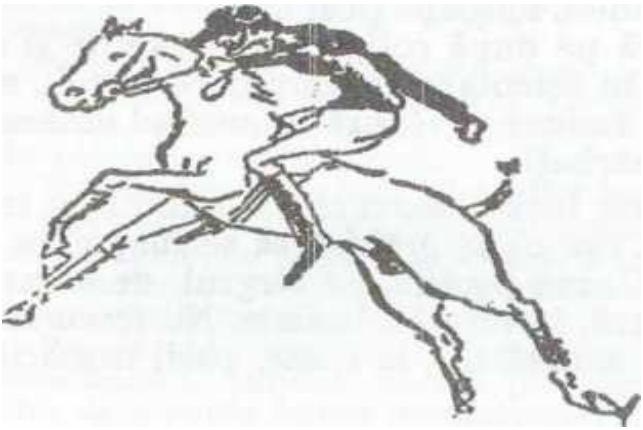

Capitolul 2
Verina rănită

Cei doi prieteni alergară în partea veche a oraşului, unde nădăjduiau că urmăritorilor lor le va fi mai greu să se ţie după ei, pe uliţele mici, aproape pustii.

Cotiră pe după colţul unei străduţe şi se opriri, în aşteptare. În apropiere de colţ, ardea un felinar şi văzură în curând umbrele a doi bărbaţi.

Aceştia însă observară că umbrele îi trădaseră, asa că se grăbiră să se înapoieze.

Bill Gazon profită, cu Negrul, de aceasta şi o luară, la iuţeală, înainte. Nu trecu însă mult şi auziră iar, la spate, paşii urmăritorilor.

Cum însă ţineau cu orice preţ să li se sustragă, îşi iuţeau, din ce în ce, mersul şi începu, de-acum, o cursă de întrecere.

— Fuga la mal ! Poate găsim o barcă şi putem scăpa – zise Bill Gazon.

— N-ar fi mai bine să le arătăm ăstor doi colţii ? Aici am fi pe deplin în elementul nostru – propuse Sam.

Prietenul însă îi trase înainte, ţinând să evite o luptă, cu atât mai mult că Japonezii erau funcţionari ai consulatului şi se bucurau de o protecţie specială, care le lipsea celor doi prieteni.

Găsiră în curând o luntre împreună cu vâslele ei. Bill Gazon dezlegă lanţul şi sări în ea cu Sam, după care se avântară pe apa neagră.

Speranţele însă le dădură greş.

Văzură pe cei doi Japonezi furişându-se ca nişte umbre pe mal şi, apoi urcându-se, la rându-le, într-o barcă.

Urmărirea avea, deci, să continuie pe apă.

Sam vâslea, iar Bill Gazon manevra cârma, evitând, cu băgare de seamă, toate punctele luminate de lămpi, în speranţa să poată scăpa, în întuneric, de duşmăni.

Din când în când, făcea semn Negrului să stea liniştit. Auzeau, uneori, plescăitul produs de lopeţile bărcii urmăritoare.

Sam mâna luntrea înainte, uşor, dar viguros.

În apropiere de Belem, Bill Gazon cârmi în umbra de beznă a vechiului turn al citadelei. Fluviul era, în partea aceea, aşa de lin, că Negrul se putu servi de o singură lopată.

Bill Gazon îşi apropie gura de urechea lui:

— Să stăm aici liniştiţi! Poate că, în întuneric, o iau înainte.

Auziră, peste puţin, loviturile de lopeţi ale duşmanilor, iar apoi văzură ivindu-se o umbră lunguiaţă: era barca Japonezilor.

Ca să nu fie văzuţi de aceştia, se pitiră în fundul luntrei.

O clipă în urmă, barca Japonezilor se ciocni de cealaltă. Răsună un trosnet de lemne putrede, cele două bărci se umplură de apă şi se răsturnară.

Japonezii, speriaţi, începură ţipe şi atât cei urmăriţi cât şi urmăritorii căzură în apă.

Bill Gazon se reculese repede şi găsi curând teren solid sub picioare, fluviul nefiind aici prea adânc.

Căută, îngrijat, pe prietenul său. O făptură întunecoasă răsări lângă el. O apucă de braţ, chemând încet:

— Sam!

Îşi recunoscu însă numaidecât greşeala şi-l împinse pe adversar cu piciorul, mai ales că şi Sam se ivise din partea cealaltă, chemându-l pe nume.

Ţinându-se de mâini, alergară către mal, unde se ascunseră după nişte lespezi, aşteptându-şi duşmanii. Aceştia însă nu veniră.

Bill Gazon privi întrebător pe Negru.

— Nu cred să se fi înecat – zise el – căci apa nu e atât de adâncă. Să fi fost dus încolo?

— N-ar fi păcat de ei dacă s-ar fi înecat – comentă Sam, îndemnând la plecare.

Scăpaseră, deci, de urmăritori, într-un mod pe care nu-l bănuiseră şi se înapoiară acasă, pe drumuri ocolite.

— Îmi place mai mult să fac baie pe soare. Noaptea e prea rece apa – zise Sam, clănţănind din dinţi şi alergând de zor.

— Tot răul spre bine. Ne scăpă de iscoditorii ăia. Mâine va trebui să fim mai cu băgare de seamă. Să nădăjduim că vom reuşi să găsim, în sfârşit, pe verina cea misterioasă, ca să-mi dea scrisoarea ce i-a dat-o sora mea. Ce o fi în ea?

Bill Gazon rostise ultimele cuvinte mai mult pentru dânsul.

— Poate că portarul ne-a spus doar nişte gogoşi? – îşi dete cu părerea Sam.

— Eu nu cred.

A doua zi, hoinărind iar pe stradă de geaba, Bill Gazon începu a se îndoi că va mai găsi pe pescăriţă şi se-ntreba care o fi motivul dispariţiei ei

Dacă Thea îi dăduse cu adevărat o scrisoare, apoi o va fi rugat, de sigur, să o predea undeva. Te pomeneşti că verina nici n-o mai fi în oraş.

Deodată, Bill Gazon se opri şi sili şi pe Sam să stea.

— Asculţi tu? Eu mă reped la consulatul norvegian. Dacă sora mea a făcut o scrisoare, apoi nu se poate să fie destinată decât mie sau mamei. Necunoscându-ne însă adresele, o va fi predat la consulat ca s-o transmită mai departe. Nu găsesc altă explicaţie.

— Nu poate, adică, sora ta s-o trimeată singură?

— Da’ greu eşti de cap, mă Sam!

Şi Bill Gazon se duse la consulatul norvegian, unde, putându-se legitima, îi se deteră toate lămuririle. De o scrisoare însă a surorii sale nici că ştiau ceva.

Plecă trist.

— Nu facem aşa nici o scofală. Dacă nu descoperim imediat pe verina aia, ca să ne dea scrisoarea şi niscaiva amănunte, apoi o să umblăm de-a surda după duşmanii noştri. Cică e frumoasă fata. Dar ori eu nu ştiu ce-i aia frumos, ori portarul ăla e o puşlama. Eu n-am văzut încă la Lisabona nicio femeie frumoasă sau, dacă da, apoi era străină.

Seara, ajunseră, din întâmplare într-o cârciumă de mahala, unde tocmai se prăznuia patronul unei biserici.

Deşi, de când Portugalia e republică, biserica e despărţită de stat, populaţia ţine cu strictеţe toate sărbătorile religioase, în privinţa aceasta Portughezul fiind meşter în scormonirea a tot felul de sărbători.

Oarecare speranţă miji în sufletul lui Bill Gazon: poate că găseşte aici pescăriţa.

El însă nu vedea decât o agrafă de aur de pe gâtul ei. (Vezi pag. 25).

Se-mbulzi, cu Sam, prin gloată, examinând femeile prezente, aici putându-se încumeta să le privească mai stăruitor, fără a se teme să facă nu tocmai plăcută cunoştinţă cu arţagul acestor reprezentante ale sexului frumos.

Negrul, în schimb, se ţinea rezervat, fiindu-i încă proaspăt în minte incidentul de deunăzi.

Deodată, un cuţit flutură pe lângă umărul lui Bill Gazon, dar până să se înfingă într-însul, cel vizat înhaţă o mână. O smucire...

şi avu în faţa lui un pescar adolescent

Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată. Flăcăiandrul îl privea şi el mut şi apoi îngână o scuză.

— A fost, de sigur, o mică greşeală – zise Bill Gazon, sarcastic, – dar se putea să aibă un rezultat urât.

Voinicosul se-nclina cu o distincţie de gentlemen şi dispăru în mulţime.

Bill Gazon şezu cu Sam la o masă, uitându-se plin de interes, la evoluţiile dansurilor, care nu puteau suferi nici o comparaţie cu cele moderne.

Deodată, izbucni într-un colţ o ceartă între tinerii prezenţi şi în curând toţi bărbaţii se-mpărţiră în două tabere. Femeile fugiră într-o odaie vecină.

Cei doi prieteni asistară obiectivi la lupta dintre tabere, dar cum beligeranţii se apropiau tot mai mult de ei şi era pericol să-i atragă şi pe dânşii în încăierare, se scularăşi ieşiră.

Bill Gazon rămase nehotărât lângă uşa cârciumii, neştiind încotro să se ducă.

Dar iată că, aruncând o ochire împrejur, văzu într-un colţ o verină, care sta şi plângea. Fata asta era cu adevărat frumoasă, atâta cel puţin cât putea el distinge la lumina slabă a unui felinar.

Numai ea singură trebuia să fie aceea pe care o căuta.

Se apropiă repede de dânsa. Fata se-ntoarse spre el, privindu-l, cu lacrimi în ochi.

El însă nu vedea decât agrafa de aur de pe şalul ei.

— Asta-i agrafa surorii mele Thea.

Şi întinse, mecaniceşte, mâna după ea, în ochii-i lucind bucuria.

Pescăriţa însă va fi interpretând altfel gestul lui, căci îşi acoperi cu mâna bijuteria şi o rupse la fugă, ca să şi-o păzească.

Bill Gazon se uită uluit după ea, apoi sesiză numaidecât situaţia şi se strădui să ajungă fata.

Nu fu însă bine lângă ea şi pescăriţă fugi mai departe, cu un ţipăt de spaimă.

— Ci stai, te rog! – strigă el. Mă numesc Gazon.

Nu-i auzi bine numele şi fata se opri, întorcându-se şi uitându-se şovăitoare, la cel care-o acostase.

Bill Gazon se opri la trei paşi de ea, ca să nu-i mărească sfiiciunea; căci, altfel, te pomeneşti că alerga înainte şi el ar fi trebuit să se ţie după ea toată noaptea, în presupunerea că n-ar fi pierdut-o din ochi.

El îşi năbuşi emoţia ce-l stăpânea şi-i zise încet:

— Ai primit de lă o domnişoară blondă, la hotelul Avenida, o agrafă de aur şi o scrisoare...

— Da' de unde ştii? – întrebă fata, nesigură.

Bill Gazon stete pe gânduri. Trebuie să fie foarte precaut în răspunsul său; altfel, nu-şi atingea scopul, căci verina era foarte bănuitoare.

— Eu sunt fratele ei, – zise el, aşteptând cu mare încordare efectul ce-l va avea această destăinuire asupra ei.

— Şi e adevărat? – întrebă pescăriţa, privindu-l scrutătoare.

— Pot să ţi-o dovedesc. Te caut de patru zile şi am pierdut, cu asta, o grămadă de vreme. Dă-mi, în sfârşit, scrisoarea ! Agrafa îţi rămâne dumitale, fiindcă ţi-a dăruit-o sora mea.

Verina se apropia de Bill Gazon şi, până el să-şi dea seamă ce se-ntâmplă, ea îi scoase pălăria din cap şi-i examină părul. Apoi, se sili, pe întuneric, să-i distingă trăsăturile.

Bill Gazon era din ce în ce mai supărat. Ce greu era de convins fata asta că vorbeşte într-adevăr cu fratele Theei!

— Sora mea era împreună cu o domnişoară oacheşă şi nişte Japonezi. Nu-ţi ajunge atâta?

— Ba da şi-ţi voi da scrisoarea.

Când însă pescăriţa îşi duse mâna la corsaj, ca să scoată scrisoarea ascunsă acolo, două matahale se vârâră, deodată, între ea şi Bill Gazon.

Dând un ţipăt, fata o rupse la fugă, fără să fi dat scrisoarea.

Tânărul făcu un pas înapoi, surprins. Tipul de lângă dânsul mânuia un cuţit. Se feri însă de prima lovitură şi încercă să smulgă cuţitul adversarului răsărit aşa pe neaşteptate.

Sam sesiză imediat pericolul şi se năpusti asupra celui de-al doilea agresor.

Cei doi prieteni se apărau cu înverşunare. Oricât însă se căznea Bill Gazon să ia adversarului cuţitul, nu reuşi. Nu era în stare decât să-i ţie braţul, împiedicându-l să lovească şi, în acelaşi timp, altoindu-l cu mâna liberă.

Dându-şi seamă agresorii că nu le pot veni de hac, se potoliră, după un îndemn reciproc şi goniră după pescăriţă.

Bill Gazon privi mirat după ei.

— Ce o fi asta? – se adresă el Negrului.

Acesta dete din umeri. Nici el nu găsea vreo explicaţie. Şi cum stăteau nehotărâţi, răsună, deodată, un ţipăt pătrunzător de ajutor, pe care numai fata se putea să-l fi scos.

— Sam, scrisoarea şi viaţa verinei sunt în primejdie! Fuga,

până nu venim prea târziul

Şi, fără să aştepte pe Negru, Bill Gazon se repezi în direcţia de unde venise ţipătul de ajutor.

Pe drumul într-acolo, îşi apăsă pălăria adânc pe frunte şi scoase din buzunar micul său browning. Avea nevoie de el, căci era în joc o viaţă şi nu numai atât, ci şi scrisoarea ce-i trebuia neapărat spre a-şi ajunge scopul şi anume: de a scăpa pe Thea din mâinile răpitorilor.

Peste puţin, cât pe-aci să se poticnească de un trup întins la pământ. Se opri speriat şi se aplecă peste el.

Era pescăriţa.

Gemea de durere; era rănită la umăr. După dezordinea rochiei, se vedea bine că se apărase din răsputeri.

— Unde-i scrisoarea? – întrebă el, fricos.

— Mi-au furat totul.

Şi plângând în hohote fata arătă spre mal, unde Bill Gazon văzu pe cei doi agresori.

Fără să zăbovească un moment, se avântă după ei, ale căror siluetei răsăreau ca nişte umbre în întuneric

Negrul veni şi el, într-un suflet. Prietenul îi arătă fata care zăcea la pământ, zicându-i:

— Stai lângă ea şi apăr-o! Eu vreau să-ncerc să ajung pe ăia doi, ca să le iau scrisoarea.

Şi alergă după Japonezi.

Răsună o împuşcături şi un glonte îi trecu în şuier pe lângă cap. Aceasta însemna luptă până-n pânzele albe.

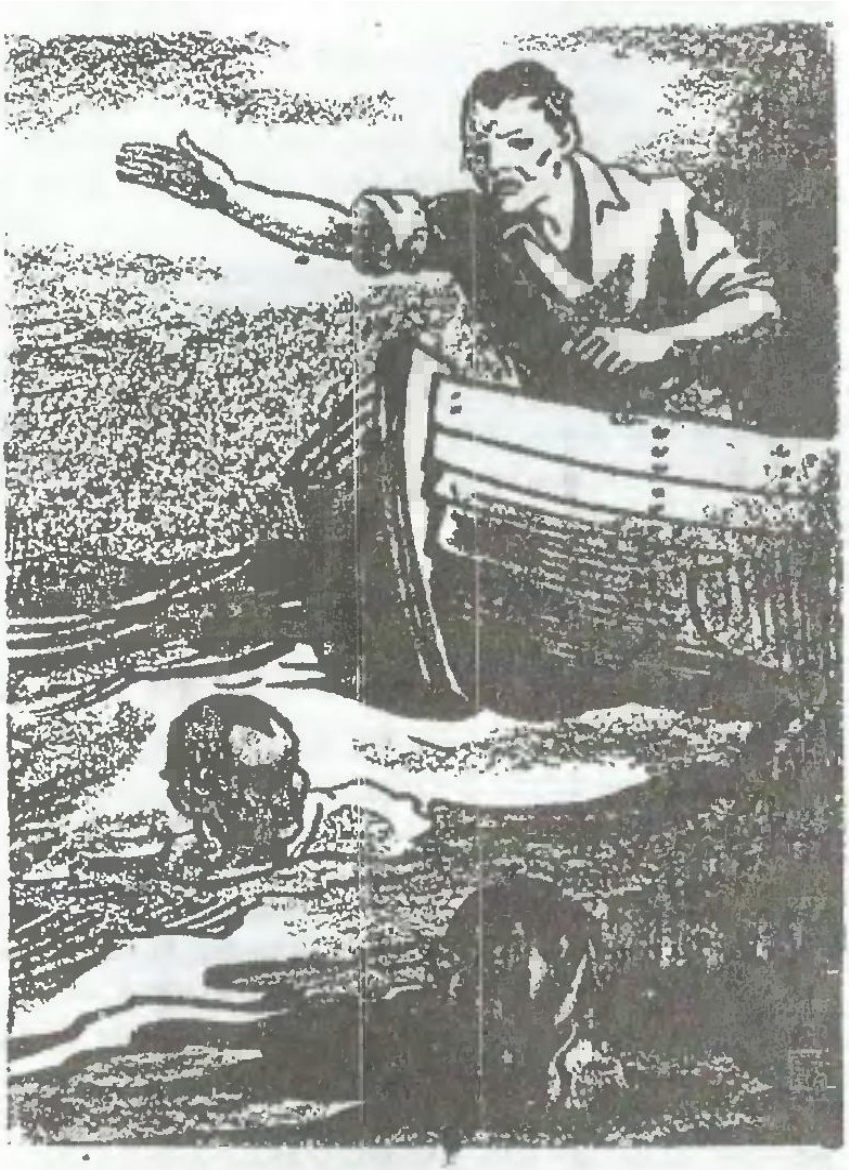

— Iacă-vă luntrea înapoi! Luminile de colo sunt Belem. Este acolo şi o gardă sanitară, unde puteţi roga să vă bandajeze! (Vezi pag. 36).

Capitolul 3
În fundul apei

Tâlharii săriră într-o barcă, pe care o împinseră de la mal.

Bill Gazon le trimise câteva gloanţe. În enervarea-i însă, îi tremura mâna şi proiectilele îşi greşiră ţinta.

Vârî atunci, arma în buzunar şi, fără să se sinchisească de pericol, alergă la mal, îşi alese în grabă o luntre, rupse lanţul, sări în ea şi se depărta, lopătând voiniceşte.

Barca-i era mai mică şi mai uşoară decât a bandiţilor, aşa că reuşi să se apropie de ei.

— Opriţi şi înapoiaţi ce aţi furat! – le strigă el.

Dar fugarii nici nu-i răspunseră, ci se sileau să câştige în distanţă Bill Gazon se hotărî atunci, să recurgă la extrem.

Întoarse, scoase pentru a doua oară arma şi ochi cât putu mai calm pe unul din cei doi.

Aproape imediat după descărcare, acela scoase un ţipăt, dete drumul cârmei şi se apucă de braţul drept, pe care Bill Gazon îl nimerise.

Iată însă că se întâmplă ceva la care acesta nu s-ar fi aşteptat niciodată. În loc ca să sară într-ajutorul tovarăşului său ori să ia, în locu-i, cârma, celălalt aprinse un chibrit şi apropie scrisoarea de flacăra lui.

La lumina hârtiei care ardea, Bill Gazon distinse figurile celor doi.

Erau aceiaşi Japonezi care îl urmăriseră pe el şi pe Sam.

Trase din nou, dar cum tocmai întorsese, barca începu să se clatine şi greşi ţinta. Japonezul ţinu sus, triumfător, hârtia aprinsă, ca Bill Gazon s-o poată vedea bine şi aruncă apoi în apă ultimele resturi, care se stinseră.

— Canalie! – strigă Bill, tremurând de furie.

Şi, vâslind cu putere, îşi mână luntrea până la cea a Japonezilor şi sări în ea. Ei nu se pregătiră de apărare, ci rămaseră locului, zâmbind ironic,

— Nu te irita de geaba! – îi zise unul. Niciunul nu cunoaştem conţinutul scrisorii şi e mult mai bine aşa. Dacă ţii la scula verinei sau vrei să i-o dai, poftim!

Şi Asiaticul îi întinse agrafa.

— Ticăloşilor, unde e sora mea? – răcni Bill Gazdn.

— Ne-ntrebi prea multe, domnule. Noi nu suntem decât funcţionari ai consulatului, fapt asupra căruia-ţi atragem cu deosebire atenţia. În ce priveşte domiciliul domnişoarei care e sora dumitale, întreabă mai bine pe domnul baron Nagatsy!

— Ştii că eşti asasin?

— Cine o să te creadă pe dumneata, străin, că noi, ca funcţionari ai consulatului, am comis o crima? – ripostă Japonezul sarcastic.

— În grabă, nu nimerişi tocmai bine, aşa că verina rănită va depune mărturie împotriva noastră. Ce te faci?

Japonezul ciuli urechea, Zâmbetu-i dispăru pe câteva secunde, iar din ochi îi scăpări un fulger. Un amănunt pe care-l neglijaseră: acela că fata ar putea depune mărturie împotriva lor.

Cei doi se priviră în tăcere şi apoi abia unul dintr-înşii răspunse:

— În cazul acesta, trebuie să rămâi la noi!

Şi, sărind de pe bancă, tăbărî pe Bill Gazon, spre a-l culca la pământ. Tânărul însă prevăzuse atacul, aşa că pară lovitura şi se încleştă de agresor.

Beligeranţii luptau cu înverşunare, în luntrea ce se clătina.

În cele din urmă, Bill Gazon izbuti să strângă pe adversar aşa de tare la piept că acesta nu mai fu în stare să se apere. Apoi, îl ridică pe sus şi-l azvârli în apă.

Cum văzu însă cel rănit rezultatul încăierării, că şi urmă de bună voie pe colegul său, sărind din barcă. Cellalt îl sprijini şi se lăsară purtaţi de curent.

Ce rost avusese toate aceste urmăriri, din moment ce era pe veci pierdută scrisoarea surorii sale?

Să se consoleze, oare; cu gândul că nici duşmanii săi nu-i cunoşteau conţinutul, fiindcă n-avuseseră timp s-o citească?

Slabă mângâiere, căci, oricum, cu ştia unde se află Thea.

Goni aceste gânduri triste şi ridică ochii. Valurile duseseră de vale bărcile, lipite una de alta. Nu departe de el, cei doi Japonezi înotau neputincioşi.

Îi se făcu milă de cel rănit, deşi-i era duşman. Se urcă, deci, înapoi în luntrea cea mică, iar celei mari îi dete brânci spre înotători.

— Iacă-vă luntrea înapoi! Luminile de colo sunt Belem. Este acolo şi o gardă sanitară unde puteţi ruga să vă bandajeze! – le strigă el.

Miraţi, dar, în acelaşi timp şi recunoscători, îi răspunseră:

— Te binecuvânteze Buda!

Bill Gazon nici că-i auzi. Lopătând viguros, duse barca îndărăt la locul de unde o luase.

Sam legase rana fetei cum se pricepuse mai bine. Sprijinind apoi pe pescăriţă care plângea, îşi aşteptă, îngrijat, prietenul. Clipă de clipă se scurgea şi acesta nu venea.

În sfârşit, se ivi pe mal. Negrul îl chemă, ca să nu greşească drumul.

Bill Gazon venea obosit şi cu capul în jos.

Sam înţelese pe dată ce s-a întâmplat, fără să mai întrebe nimic.

— Uite-ţi înapoi bijuteria! Scrisoarea, din nefericire, s-a pierdut pentru totdeauna, zise Bill Gazon fetei, care luă, veselă, agrafa.

O transportară, apoi, la cârciumă, ca să-i se dea acolo primele ajutoare. Pe drum, Bill Gazon povesti Negrului zadarnica luptă pentru scrisoare.

— Ştii tu, Sam, cine erau cei doi agresori? Japonezii ăia care ne urmăriseră. Presupunerea ta a fost întemeiată. Portarul le vorbise şi lor despre scrisoare, aşa că, fireşte, au căutat-o şi ei pe pescăriţa. Ne-au luat înainte şi i-au furat scrisoarea. Bijuteria i-o smulseseră doar ca să facă să li se şteargă orice urmă.

Negrul nu zise nimic. N-ar fi avut nici un rost să-şi consoleze prietenul. Ciocăni în uşa cârciumii, ca să-i deschidă şi să găzduiască pescăriţa. În sfârşit, fură lăsaţi înăuntru.

Bill Gazon se adresă fetei:

— Dumneata ai cunoscut pe sora mea, pe care o caut, spre a o scăpa din ghearele unor fiare. N-ai putea să-mi dai ceva amănunte asupra lor şi să-mi spui unde au plecat?

— Eu i-am servit întotdeauna ca model, îi plăcea în deosebi să mă vadă în rochia mea veche, ruptă, cu coşul de peşti în cap. A fost foarte bună cu mine. În ultimele zile însă nu mai ieşea în oraş şi a trebuit să mă duc eu la dânsa la hotel. Nu ştiu unde au plecat. O singură dată mi-a spus: „Dac’ aş şti că rămân mai multă vreme în Evora, te-aş lua cu mine!” Era parcă arestată în camerele alea frumoase. La urmă, mi-a dăruit agrafa şi mi-a dat scrisoarea. Atâta tot.

— Vasăzică la Evora voia şi te ia? Ai auzit bine?

— Da, de Evora mi-a spus.

— Te vei face în curând sănătoasă. Uite zece, milreis ca răsplată că ai apărat atât de vitejeşte scrisoarea.

Bill Gazon se sustrase mulţumirilor verinei şi se duse, cu Sam, acasă..

Ajunşi ia camerele lor, îşi împachetară încă noaptea valizele. Bill Gazon scrise la iuţeală câteva scrisori şi studia mersul trenurilor.
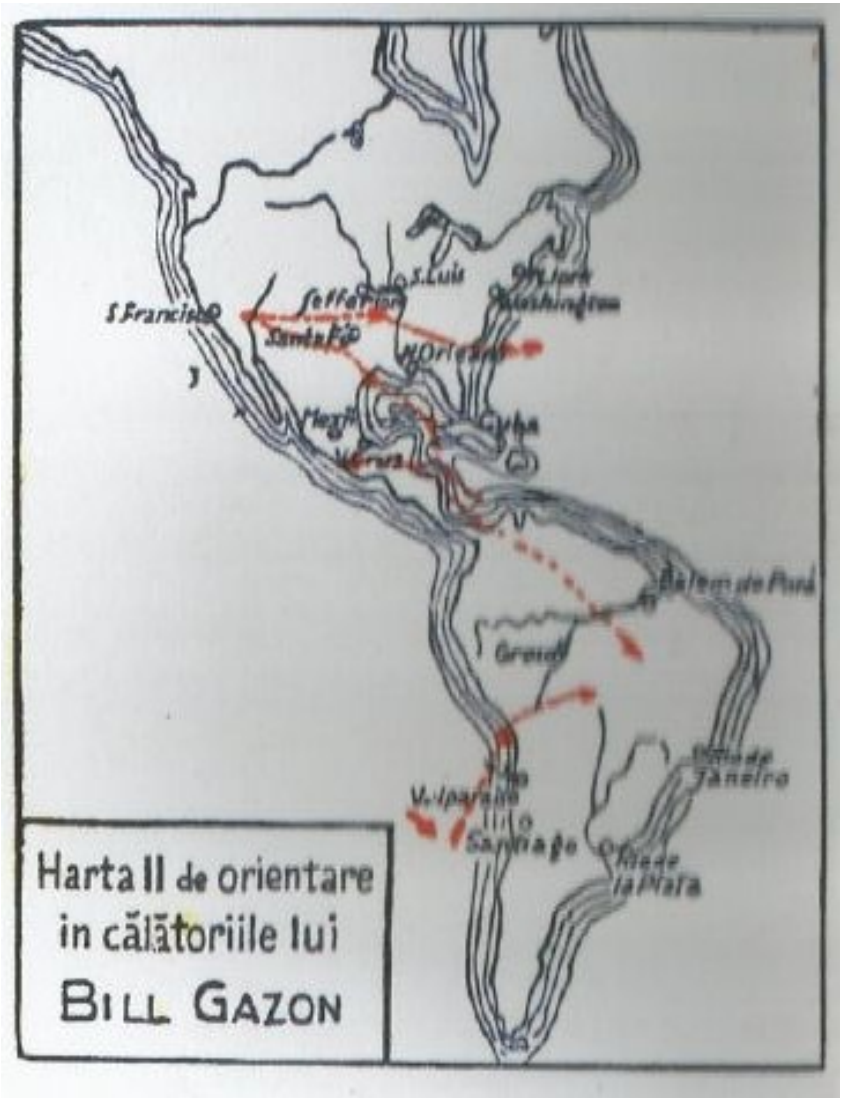
Evora se află mai în interiorul ţării, la Sud-Est de Lisabona. Chestia era acum să ajungă cât mai repede la noul domiciliu al duşmanilor săi.